

zac's, de Paul de Kock's, de Barbusse's en anderen stoot den christen af.

Als de christen de werkelijkheid wil kennen drijft hem niet het behagen in het onschone en het onzedelijke en het onware in de werkelijkheid, maar de eisch der noodzakelijkheid.

Hij wil niet leven in een ingebeelde wereld.

Hij moet tot waar weten komen.

Anders stelt hij zich buiten de realiteit.

Kan hij voor het zondige in die realiteit geen belijdenis doen voor zijn God?

Kan hij zich voor het verleidelijke in de realiteit niet hoeden en anderen waarschuwen.

Kan hij het corrupte, het rotte in de realiteit niet geeselen en striemen.

Kan hij het goede in de realiteit niet waardeeren en tot ontwikkeling koesteren.

Positie nemend in de realiteit kan hij eerst streven naar het ideale, dat van boven is in Christus Jezus.

Een aanzienlijke dosis realisme is daarom onderstelling van alle reformatische gezindheid.

Maar dan moet in dat realisme de realiteit niet gefotografeerd worden en weergegeven zonder beoordeling, maar moet ze getoetst worden aan normen, aan regelen, door God gesteld.

De realiteit moet bezien niet met het interessante oog, want men kan zelfs de hel interessant maken.

Zij moet beschouwd bij het licht Gods.

Dat deed ook Habakuk.

In zijn realistische beschrijving van Israëls geestelijke gesteldheid spreekt hij van verwoesting en geweld, van twist en jekijf, van rechtsverdraaiing en rechtsverkrachting, van machteloosheid der godvruchtigen.

Bij dit alles legt hij de norm, de maatstaf aan van Gods heilige wet.

De wet wordt onderlaten, zoo is zijn verzuiging.

En zoo vindt hij in Israël niets dan anarchie. Het geweld keert de gezagsverhoudingen om.

Het volk is hopeloos verdeeld.

De justitie is niet eens klassejustitie, maar in justitie geworden.

En de goddeloozen zijn zoozeer in de meerderheid, dat de rechtvaardigen, een verdwijnende minderheid, praktisch aan den stand van zaken niets veranderen kunnen. Ondanks hun principiële getuigen komt het recht verdrumt voort.

Habakuk spaart zijn tijd niet.

Hij spaart ook de geestelijke leidslieden in zijn tijd niet. Hij noemt ze kortweg: goddeloozen.

Hij voelt het: eerst moeten de oogen wijd open gaan voor de realiteit, zal zijn reformatische arbeid een vruchtbaren bodem vinden.

Eerst moet de zwarte realiteit voor God uitgesproken, zal zijn roepen en schreeuwen om reformatie verhoord worden.

Hoe staat gij nu tegenover de realiteit.

Alleen met ontvankelijken geest?

Of tenminste met de vooropgezette bedoeling om in die realiteit alleen het schoone te schouwen en het leelijke haastig te verstoppen?

Dan heeft het volk Gods, dat reformatie wil, aan u niets.

Dan hebt gij den zin voor hooger geestelijk leven verloren.

Dan is het gevoel van Jezus Christus, die eertijds de profeten, ook Habakuk inspireerde, in u niet.

Gij moet kritisch tegenover de werkelijkheid staan. o. Gij moet naar de norm van Gods wet beoordelen en veroordeelen.

Niet eigen smaak, niet eigen wensch, niet idealistische aspiraties, maar de wil des Heeren alleen heeft over de werkelijkheid te beslissen.

Het „niet uit ons, maar al uit Hem" blijve ook hier van kracht.

Dan wordt gij ook gewaar, hoever de realiteit afwijkt van den eisch Gods.

Dat geeft u vastheid in uw reformatische actie. Doel in uw reformatisch willen.

Afhankelijkheid in uw reformatisch werken. Onverzettelijkheid tegenover al wat de reformatie wil smoren.

Gebedsdrang om reformatische vervorming der realiteit. HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

—= Verkorte Bijbeluitgave.

De kwestie van de verkorte bijbeluitgave kwam door het werk, dat Dr Obbink, hoogleraar te Utrecht, nu uitgeeft en waarvan thans het eerste stuk compleet is, opzien op het tapijt.

Vroeger had die zich in anderen vorm opgedrongen, inzonderheid ten opzichte van zoogenaamde kinderbijbels.

Maar door den eerbied afdwingenden arbeid van prof. Obbink kwam zij in een nieuw stadium.

Stelt men de vraag: is een verkorte bijbeluitgave geoorloofd in het afgetrokken, dan kan zij niet hotweg met een ontkenning worden beantwoord.

Er zijn gevallen denkbaar, dat men het meer verkieslijk kan achten den menschen enkele gedeelten van den bijbel voor te leggen dan den geheelen bijbel.

Als b.v. iemand ernstig krank is en te vermoed om eenige hoofdstukken uit de Schrift achter elkander te lezen, dan kan hem zoo uitnemend van dienst zijn „Sommige troostelijke uitspraken der Heilige Schrift om in doodsnood te bidden" en „Sommige uitspraken, dienende voor de kranken in hun uiterste", welke men achter onze liturgische geschriften vindt opgenomen. Wel bezitten zij geen officieel kerkelijk gezag, maar zij dateeren reeds van ouden datum, uit den bloeitijd der Reformatie. En nu ware het zeer wel denkbaar, dat men deze uitspraken nog ging vermeerderen om novens den eigenlijken „Ziekentroost", die meer een logische uitsenzetting van de leer der waarheid geeft, te worden gebruikt.

Als daar jonge soldaten naar het front vertrokken, zal men gaarne de pogingen steunen om hen allen een uittreksel uit de evangeliën in den ransel te stoppen. Zouden zij in het heete van den strijd niet zoo licht naar den bijbel grijpen, zulk een uitgekozen bijbelgedeelte laat zich gemakkelijker opslaan.

Op inrichtingen als normaal- en kweekscholen, Christelijke H. B. S. en gymnasia werd langen tijd en wordt nog wel gebruikt het leerboek van Zahn, dat voor het grootste deel stukken uit den bijbel letterlijk afdruckt.

Voor evangelisatie-doeleinden maakt men ook vaak gebruik van enkele bijbelgedeelten en niemand zal dat afkeuren.

Deze voorbeelden waren nog te vermeerderen. Waarmede wij dan vooropstellen, dat we ons niet onvoorwaardelijk tegen eenige verkorte bijbeluitgave verklaren.

Maar hij zulk een verkorte uitgave moet dan ook een zeer speciaal doel voor oogen staan.

Goed dient zij te laten uitkomen, dat zij „de Bijbel" niet is, doch slechts een bloemlezing eruit.

En tevens de gedachte levendig houden, dat de geheele Bijbel voor de kerk, ook voor de geloovigen van dezen tijd onmisbaar is.

Zoodra een verkorte uitgave den indruk vestigt, dat zij het beste uit de Schrift wil bieden, het meest geïnspireerde, het meest voor onzen tijd geschikte, is zij geoordeeld.

Want dan gaat de opsteller ervan schiften tusschen het meer en minder voornamelijk.

Zijn verstandelijk inzicht gaat over de Schrift heerschen.

Hij maakt uit waarmee men uit den bijbel volstaan kan.

En dat doet afbreuk aan de gaafheid der Schrift. God heeft Zijn geheele Woord aan de kerk toebetrout.

Dat hebben we ongeschonden te bewaren. Naar dien geheelen bijbel moet dan ook elke verkorte uitgave het verlangen opwekken.

De laatste kan daarom onze huisbijbel niet zijn. Want afgedacht van de vraag of men in een gezin, waar knapen en meisjes zijn niet beter doet de gedeelten, welke over geslachtelijke verhoudingen handelen over te slaan bij het lezen, en of het stichtelijk kan zijn een week lang geslachtsregister en ceremonieele wet in de huiselijke godsdienst-oefening te laten spreken, moet ieder lid in het gezin toch weten, dat de gansche bijbel ons troostboek is, dat geen enkel gedeelte in goddelijk gezag beneden een ander staat, dat, waar men dat Woord ook grijpt, men steeds met onbedriegelijke Godsopenbaring heeft te doen.

Daarom, geen verkorte uitgave op den huiselijken disch, op den kerkbank en voor particulier onderzoek in het eenzame vertrek der geloovigen. In bepaalde omstandigheden kan een verkorte uitgave hulp verleen, maar als het leven zijn normalen loop volbrengt niet.

Dan zij het gansche Woord de lamp voor onzen voet en het licht op ons pad.

Daarmee hebben we tegelijk ons gevoel uitgesproken over den arbeid van prof. Obbink.

Als vertaling heeft zij ter dege verdiensten. Wanneer het in de Gereformeerde kerken tot een herziening der Statenvertaling komt, kan zij met vrucht worden geraadpleegd.

Maar de opzet heeft onze instemming niet.

Prof. Obbink toch schrijft: „Deze vertaling omvat den ganschen inhoud der Schrift voorzover zij in de huiselijke en kerkelijke praktijk pleegt te worden gelezen."

Nu valt het voor één man al heel moeilijk uit te maken wat „pleegt te worden gelezen"

Daarvoor zou een uitgebreide enquête noodig zijn. In elk geval wordt onder Gereformeerden veel meer gelezen, dan men hier afgedrukt vindt.

Daarbij, de huiselijke en kerkelijke praktijk mogen nooit tot een maatstaf worden.

Die praktijk kan onzuiver zijn en is het ook. Daarom wordt juist op reformatie aangedrongen, ook in dit opzicht.

En wie nu nog nader de weglatingen van prof. Obbink bestudeert, bemerkt, dat de Schriftkriliek hier een voornamelijk rol speelt.

Hoeveel goeds deze uitgave dan ook heeft, zij mag ons Gereformeerde volk niet anders dan ont-raden worden.

—= De Vrije Universiteit voor alle Gereformeerden in den lande.

De Hoofdredacteur van „De Waarheidsvriend", Da Van Grieken, heeft zijn sympathie voor onze

Vrije Universiteit niet onder stoelen of banken gestoken.

Hij belichaamt ze zelfs in een voorstel ter Haag-sche Synode om voor kandidaten van de Vrije het predikambt in de Herv. Kerk open te stellen. Thans schrijft zijn blad:

Er zijn twee dingen rakende het Hooger Onder-wijs, die onze aandacht vragen. En dat is ten eerste, dat in de kringen van de Vrije Universiteit ervaren wordt, dat op den duur de kring van leden en begunstigers der Vereeniging zal moeten worden uitgebreid en de financiële offers veel-vuldiger zullen moeten worden; daar anders de Vrije Universiteit met 5 faculteiten enz., niet zal kunnen blijven bestaan. En de tweede gebeurtenis van belang in deze is, dat er spoedig een Roomsche Universiteit zal zijn, die natuurlijk over geldge-breuk niet zal hebben te klagen.

Dat doet ons nog eens vragen: is het geen tijd, dat de Vrije Universiteit inderdaad ophoudt te behoor tot een bepaalde kerkelijke gezindte, in dit geval de Gereformeerde Kerken en dat we krijgen een Hoogeschool ter beoefening van de wetenschappen, opkomend uit de Kerk; maar dan de Kerk genomen, zooals we allen belijden met de 12 artikelen van ons Christelijk geloof: Ik geloof eene, heilige algemeene Christelijke Kerk. Dus in den zin van het lichaam van Christus, de saamvatting aller geloovigen; en dan bepaald zoo-als dat lichaam van Christus leeft bij het licht, dat God heeft doen opgaan in de groote refor-matorische beweging der 16de eeuw.

Geen kerkelijke gezindte.

Maar wel de geestelijke ader van het lichaam van Christus er in.

Opkomend uit het leven der geloovigen, die saam zich scharen rondom Gods Woord, die saam leven uit de Gereformeerde, echt-reformatische beginselen.

Wij willen die vraag nog eens doen, haar met ernst voorleggend aan de Directeuren van de Vrije Universiteit, aan de Hoogleeraren van alle facul-teiten aan die Hoogeschool, aan alle Gereformeer-den in den lande, in de hoop, dat eindelijk door allen, die het wel meenen met land en volk en Christus' Kerk mogen liefhebben er eens ernstig over gedacht zal worden.

Zouden „De Heraut", „De Reformatie", „De Bazuin", enz., er eens iets van willen zeggen?

Zou men het in den kring van degenen, die in onze Hervormde Kerk de belijdenis liefhebben, ook eens willen overwegen, om te komen tot positief werk tegenover Rome in het midden van ons volk?

Wij willen ook om Da Van Grieken dit stukske niet gaarne negeeren.

Bovenal niet, omdat er een ideaal uit spreekt, dat nog altijd ook ons ideaal blijft: vereeniging van alle Gereformeerden.

Toch weten wij niet goed, hoe wij hierover vrucht-bare besprekingen moeten voeren.

Nog versch ligt in het geheugen een discussie tusschen „De Waarheidsvriend" en „De Heraut" over deze materie.

De eerste gaf als haar meening te kennen, dat de Vrije een Hervormd jurist, met name genoemd, moest benoemen.

„De Heraut" vroeg ter snede, of „De Waarheidsvriend" zeker wist, dat geen pogingen in dien geest waren aangewend.

Zoo verzandde het debat.

Opdat dit niet weer geschiede, geloof ik, dat Da Van Grieken zijn gedachten eens in een be-lind voorstel moest uitwerken en dat niet slechts als zijn private opinie aanbieden, maar ruggespraak houden met de groep, waartoe hij behoort en dan als resultaat van gemeenschappelijk overleg onder-handelingen voeren met onze Vrije Universiteit.

Dat zou dunkt mij doeltreffender zijn dan ar-tikelen, die licht langs elkander heenloopen.

HEPP.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Uit eigen partij.

III.

Het passief vrouwenkiesrecht.

Over het kiesrecht der vrouw wordt in onze partij niet gelijk gedacht. De overgrote meerderheid voelt voor het optreden der vrouw op het politieke terrein niets, en is met de Commissie-Idenburg, ervan overtuigd, dat heel deze werkzaamheid tegen de roeping en de bestemming van de vrouw naar Gods bedoeling ingaat, doch er zijn ook anderen. Onderscheidene leden der anti-revolutionaire partij, en daarbij mannen van auto-riteit en naam, van invloed en gezag, kunnen niet inzien, dat met een beroep op de openbaring des Heeren, het vrouwenkiesrecht moet gewraakt wor-den, en zij achten het een eisch van den geeste-lijken strijd onzer dagen, dat ook de vrouwen mede optrekken, en haar de weg tot Kamer en Raad geopend worden.

Mag deze meening nu geduld?

Op den voorgrond moet staan, dat deze kwestie niet absoluut door de Heilige Schrift wordt uit-gemaakt. Het rapport-Idenburg zegt terecht, „dat de beantwoording van de gestelde vraag, welke houding n.l. door de anti-revolu-tionaire partij moet aangenomen worden ten op-

zichte v
steunt
de He
aanva
gebod
ten de
ook na
perken
een abs
er niet
candida
uit krac
Overhe
roep o
En z
Deze
Zelfs
wenkies
zaamhe
uitgespr
voegdie
niet zou
ordinan
Wij n
Voor
om is h
lutie va
vrouwer
broeders
begrepen
(ik spre
geheel),
die mate
aanhang
gevoelen
gen. En
cipiele
hoe wij
zich nie
een der
zen, en
Daar
vallen.
Evenz
Ik ge
meerder
de verg
uitzonde
openen,
revolutie
gesteld,
gewoest.
De re
voiligen
Zij pl
gram v
dit prog
recht d
vrouwe
geen en
zij ontk
om te
en van
vrouw
de State
Voor
Het l
lange n
het acti
naar de
begeerd
is. Deze
lutie-vre
angeld
dagen
treden,
na de
De ge
Precie
Toen
kunnen
en de a
dat er i
beloften
ontwik
steeds d
Weint
tot ons
Wij t
revolutie
wanneer
het n
plaatst
rische c
partij m
zaken v
voor on
regerin
stemm
wel is
den hat
vrijmoed
zijn. Di
Schrift
betreder
vrouwe
met een
beginse